# Nadal - Segon diumenge

Per Administrador el dg., 04/01/2015 - 09:00

Sir 24,1-4.12-16
Ef 1,3-6.15-18
Jn 1,1-18

Germans i germanes, La litúrgia de la Paraula d'aquests dies va reiterant el fet central de la manifestació de Déu que és Jesús. Repeteix les paraules de l'Escriptura a fi de que aquesta insistència ens faci *"créixer en la comprensió profunda de la seva revelació; que arribem a conèixer de veritat qui és Ell"* com ens ha dit St. Pau, que pregava perquè Déu il·luminés la mirada interior del nostre cor per tal d'assolir el coneixement de tres coses: *la esperança a la que som cridats; les riqueses de glòria que ens té reservades; l'heretat que ens dóna entre els sants.* El Concili Vaticà II en parlar de la revelació s'apropa decididament al fet i contingut d'aquest misteri que celebrem d'una manera especial pel Nadal i ens diu que *"Déu ha volgut revelar-se a si mateix",* no idees o veritats abstractes, no ideologies i filosofies sinó a sí mateix, donar-se a conèixer a si mateix i d'aquesta manera "*manifestar el seu misteri i el misteri de la seva voluntat*". Què és el que Déu ens ha revelat? Primer de tot Ell mateix, el Déu personal que existeix estimant, en comunió: és amor, i sant Joan ens ho diu així: *"en el principi* (aquell principi del que ens parla el primer llibre de l'Escriptura, el Gènesi) *ja existia el Verb",* que era Déu amb Déu. Quan va començar a existir tot el que no és Déu, sinó obra de Déu, *"Déu no era pas un Déu solitari, sinó un Déu sintonitzat i harmonitzat per l'amor"* (S. Tomàs d'Aquino). En un altre indret sant Joan defineix l'essència divina dient que Déu és amor; és a dir, plenitud d'amor i comunió, expert en amor. Sant Agustí és qui farà la gran afirmació de que *"l'amor és quelcom propi del qui estima, i que per amor algú és estimat. Per tan hi trobem des de sempre el qui estima, l'estimat i l'amor".* És la revelació del misteri trinitari: l'únic Déu, que és Pare, Fill i Esperit Sant. Per això, també afirma sant Agustí, *"quan parles de l'amor estàs parlant de la Trinitat".* També Déu ens revela que Ell ha actuat més enllà de si mateix creant per mitjà del Verb tot el que existeix. Ha suscitat i posat davant seu allò que no és ni pot ésser Déu, però que és estimat per Ell. És la criatura, tota criatura. La culminació de la creació és la persona humana, criatura del tot peculiar i feta perquè pugui entrar en diàleg amb el mateix Déu i Déu amb ella. El "jo" que és Déu ha creat un "tu" capaç d'entrar en diàleg, en comunió amb Ell: és la persona humana, l'ésser que és capaç de Déu. També ens ha revelat que la Paraula eterna, el Verb, ha vingut a nosaltres, a conviure amb nosaltres; que és el Pare qui ens l'ha donada i amb ella ens ho ha donat tot; més, ens ho ha dit tot. D'aquesta manera el *"Déu que havia parlat moltes vegades i de moltes maneres als nostres pares, ara ens ha parlat a traves del Fill".* A nosaltres ens toca ara preguntar-nos com fer lloc en les nostres vides al Verb que viu entre nosaltres. Aquesta ha d'ésser la nostra inquietud, perquè podem no fer-li lloc. *"El món no el va acollir; els seus no el van conèixer*", ens diu l'evangelista Joan. Cal rebre'l per la fe. I fe és creure; fe és acollir; fe és rebre; fe és cercar; fe és escoltar; fe és ser obedients a la seva paraula; fe és romandre en Ell. *"A tots els qui el reben els dona poder ser fills de Déu".* Fills en el Fill, destinats a la intimitat divina, ser de la família de Déu; destinats no pas a l'esclavitud (la llei), si no a la filiació (la gràcia i la veritat). Germans: així per la fe acollirem Déu que ha vingut en Jesús i per Ell s'ha fet conèixer; però aquesta fe ha d'actuar, i només pot actuar per l'amor. Acollir Déu sense estimar és impossible. I qui hem d'estimar? A Ell, evidentment, però també tothom que és estimat per Déu: *"el qui diu que estima Déu*, i podríem afegir-hi, el qui diu que l'acull, *però no estima els altres, és un mentider"* . Farem lloc al Verb que viu entre nosaltres sempre que acollim de cor el germà; no el rebem ni el coneixem sempre que rebutgem el germà. És que tots, fets com som, a imatge i semblança de Déu, som creats per viure en una mútua comunió, que manifesti la realitat divina que existeix estimant. Això ens parla de la importància que tenen les nostres actituds i la necessitat de fer una conversió. Déu se'ns ha revelat i ha manifestat el seu designi de salvació, allò que ens promet, allò a què ens crida: *l'esperança a la que som cridats*; *les riqueses de glòria que ens té reservades; l'heretat que ens dóna entre els sants.* Realitats en les que hem de creure, realitats a les que ens cal ser-hi fidels per ser fidels a nosaltres mateixos, a la nostra essència humana feta per a una comunió i palesar així la imatge que som del nostre Creador. Ser per tant fidels vivint la fraternitat, la justícia i l'amor. Déu ha vingut i ens ensenya a abandonar la impietat i els desigs mundans per tal de viure d'una manera nova: no esclavitzats per la cobdícia; no en la injustícia que nega els drets dels altres; no en la impietat que no vol reconèixer la primacia de Déu. Així rebem la revelació que Déu fa de si mateix; acollirem el Verb, la Paraula i passarem de la imatge a la filiació. Rebrem l'Esperit que ens fa fills de Déu. Així donarem sentit al misteri que celebrem per Nadal. *"En el principi ja existia la Paraula, la Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu... A tots els qui el reben els és donat ser fills de Déu".*

ETIQUETES
REVELACIÓ AMOR